

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/115/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311209125
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1311209125.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: AIG Europe Limited, so sídlom The AIG Building 58, EC3M 4AB Londýn, konajúci prostredníctvom AIG Europe Limited, pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom AC Diplomat, Palisády 29, Bratislava, zastúpený CLC advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Panenská 18, Bratislava, IČO: 36 707 856, proti odporcom: 1/ N. J., bytom F. X, Z., 2/ V.. R.. W. J., bytom F. X, Z., obaja zastúpení JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, so sídlom Sibírska 4, Bratislava, o zaplatenie 18.823,11 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 2. októbra 2012, č.k. 42C 128/2011-119, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcom 1/, 2/ na účet ich právneho zástupcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 538,12 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh právneho predchodcu aktuálneho navrhovateľa spoločnosti Chartis Europe, TOUR AIG PARÍŽ DEFENSE na zaplatenie istiny 18.823,11 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 22.8.2010 do zaplatenia na základe tých skutkových okolností, že ešte pod pôvodným obchodným menom uzavrel s obchodnou spoločnosťou CORINEX COMMUNICATIONS, a.s., poisťnú zmluvu, kde navrhovateľ vystupoval ako poisťiteľ a uvedená obchodná spoločnosť ako poistený, pričom odporcovia 1/, 2/ sú bezpodieloví spoluvlastníci rodinného domu súpisné č. XXXX postavenom na parc. č. XXXX/XX, ktorý rodinný dom mal prenajatý poistený (obch. spoločnosť CORINEX COMMUNICATIONS, a.s.). Podľa návrhu malo v rodinnom dome dôjsť k poisťnej udalosti, keď škoda vzniknutá v jej dôsledku a náhrada vyplatená predchodcom navrhovateľa poistenému vznikla v príčinnej súvislosti s porušením zmluvy o prenájme zo strany odporcov. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol vec právne posúdiac s poukazom na ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, § 43a/ ods. 2 Stavebného zákona (zák. č. 50/1976 Zb.), § 66 ods. 1, § 82 ods. 1 a § 85 ods. 1 Stavebného zákona, ako i § 415 Občianskeho zákonníka, keď vykonaným dokazovaním zistil, že v čase od 1.4.2008 odporcovia ako prenajímatelia uzavreli s nájomcom, ďalej ako poisteným obchodnou spoločnosťou CORINEX COMMUNICATIONS, a.s., nájomnú zmluvu na rodinný dom v Z. na F. U.. Č.. X postavený na parc. č. XXXX/XX F. XXXX/X na užívanie na kancelárske účely. Ďalej mal za preukázané, že v dňoch od 16.4.2000 do 19.4.2000 došlo v uvedenom dome k škodovej udalosti, a to k prasknutiu vodovodnej hadičky, v dôsledku čoho došlo k úniku vody a zatopeniu najmä prízemných priestorov rodinného domu a suterénu, kde sa nachádzali súčasti vo vlastníctve nájomcu a došlo k ich poškodeniu. Nájomcovi ako poistenému u navrhovateľa bolo uhradené poistné plnenie vo výške 38.823,11 Eur. Taktiež zistil, že na uvedenú nehnuteľnosť bolo vydané kolaudačné rozhodnutie dňa 28.1.1977 odborom výstavby a územného plánovania obvodného národného výboru Bratislava III pod č. UP-327-4642/76-ING.T-59, na základe ktorého stavebný úrad povolil užívanie stavby radového

rodinného domu na účel obytný. Uviedol, že podľa výsluchu svedkov vypočutých v konaní, najmä R.. Z., nájomca užíval prenajaté priestory na výrobné a skladovacie účely, keď v týchto priestoroch upravoval výrobky, skladoval a následne distribuoval konečným spotrebiteľom.

Súd prvého stupňa konštatoval, že predpokladom vzniku zodpovednostného vzťahu je preukázanie vzniku škody, porušenie právnej povinnosti, príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom zo zákona vyplýva, že zavinenie škodcu sa predpokladá, keď dôkazné bremeno za účelom vyvinenia sa je na škodcovi. Ide teda o zodpovednosť subjektívnu. Dal do pozornosti, že podľa navrhovateľa odporcovia porušili právnu povinnosť, a to porušením nájomnej zmluvy bez ohľadu na to, či má byť posudzovaná podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa zákona č. 116/1990 Z.z. o nebytových priestoroch, keď neposkytli nájomcovi priestory na riadne užívanie a v dôsledku poškodenia hadičky došlo k zatopeniu a poškodeniu výrobkov nájomcu (poisteného). Porušenie právnej povinnosti teda videli v porušení právneho vzťahu. V tejto súvislosti sa súd prvého stupňa zaoberal platnosťou samotnej nájomnej zmluvy. Mal za to, že súčasná právna úprava umožňuje viacero typov nájmu, a to nájomný vzťah podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka s osobitnou úpravou pre byty podľa ust. § 685 a nasl. Občianskeho zákonníka, s tým, že nájomný vzťah týkajúci sa nebytových priestorov je upravený osobitným zákonom č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov. Dôvodil, že podľa každého typu nájmu je podstatnou skutočnosťou prenechanie určitej veci do užívania. Ak má byť platne uzavretá nájomná zmluva, predmet nájmu musí byť spôsobilý zmluvne dojednanému užívaniu. Konštatoval, že spôsob užívania stavieb je upravený vo verejno-právnom predpise (Stavebný zákon č. 50/1976 Zb.), vychádzajúc z ktorého zmeny účelu užívania stavby, ktoré spočívajú v zmene spôsobu užívania, vyžadujú rozhodnutie stavebného úradu o zmene užívania stavby. Uviedol, že v danom prípade rodinný dom, ktorý tvoril predmet nájmu, bol z hľadiska stavebného povolenia a následného užívacieho povolenia zo dňa 28.1.1977 určený a povolený na účel užívania obytný. V nájomnej zmluve bol dohodnutý účel užívania na kancelárske priestory, teda na iný účel ako bol povolený, z ktorého dôvodu súd prvého stupňa kvalifikoval uzavretú nájomnú zmluvu ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, keď užívanie stavby bolo dohodnuté v rozpore s § 85 ods. 1 Stavebného zákona. Z uvedeného dôvodu teda podľa jeho názoru z absolútne neplatnej nájomnej zmluvy nemožno odvodzovať porušenie jej ustanovení, nakoľko od samého počiatku tieto neplatili. Konštatoval, že pokiaľ rodinný dom bol podľa stavebného povolenia určený na obytný účel, nebolo tak možné ho platne prenajať na kancelárske priestory bez ohľadu na to, či v nájomnej zmluve boli použité ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo špeciálneho zák. č. 116/1990 Z. z. Poukázal ďalej na to, že škoda poistenému vznikla v dôsledku prasknutia vodovodnej hadičky a práve prasknutá hadička bola bezprostrednou príčinou vzniku škody. Usúdil, že pokiaľ by malo prísť k naplneniu zodpovednostného vzťahu, tak by muselo byť preukázané porušenie právnej povinnosti v príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že došlo k poškodeniu vodovodnej hadičky, lebo táto skutočnosť bola bezprostrednou príčinou vzniku škody. Navyiac zo strany odporcov by muselo ísť o konanie zavinené minimálne vo forme nevedomej nebanlivosti. Ustálil, že odporcami realizované porušenie zmluvnej povinnosti prenechať nájomcovi vec v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie, nie je bezprostrednou príčinou vzniku škodlivého následku, ale je následkom vyvolaným prasknutím vodovodnej hadičky, teda pokiaľ by nedošlo k jej prasknutiu, nedošlo by ani ku škode a ani k porušeniu nájomnej zmluvy za predpokladu jej platnosti. Mal za to, že porušenie právnej povinnosti, ktoré navrhovateľ odporcom vytýka, nie je v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Poukázal na prevenčnú povinnosť v zmysle ust. § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré ukladá každému povinnosť zachovávať vždy taký stupeň pozornosti, ktorý po ňom vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii je možné požadovať a ktorý - objektívne posúdené - je spôsobilý zabrániť alebo aspoň čo najviac obmedziť riziko vzniku škody. Z vykonaného dokazovania nemal preukázané, že by zo strany odporcov došlo k porušeniu ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pretože rekonštrukcia kuchyne kde došlo k prasknutiu, bola vykonaná v roku 2002, s tým, že neexistuje žiadna norma o povinnosti v určitých časových intervaloch vymieňať tzv. pancierové hadičky na napájanie vodovodných kohútikov. Navyše svedok H. uviedol, že rozsah kvality týchto výrobkov je veľmi rozdielny a nie je ich možné objektívne kontrolovať. Rovnako je podľa neho rozdielny tlak vody, čo nie je možné ovplyvniť. Súd prvého stupňa vyhodnotil porušenie prevenčnej povinnosti práve u poisteného, keď rozložil svoje výrobky na zem do suterénu, z ktorého si spravil skladovací priestor v rozpore so zmluvou (i keď neplatnou) a v rozpore s užívacím povolením stavby. Preto ak v súvislosti s týmto mu vznikla škody, je povinný následky si znášať sám. Za právne irelevantnú označil námietku odporcov o nesprávnej výške poistného plnenia majúca za to, že aktívna legitímácia navrhovateľa je výlučne odvodená od ust. § 813 Občianskeho zákonníka a je obmedzená výškou poistného plnenia. Konštatoval, že vyplatené poistné sa nekryje s náhradou škody,

nakoľko sa jedná o plnenie zmluvné. V prípade poskytnutého plnenia v jeho rozsahu poisťiteľ vstupuje do práv poisteného na náhradu škody voči tretím osobám. Postavenie tretích osôb sa nemení v závislosti od toho, či a v akom rozsahu poisťiteľ plnil a jeho postavenie je upravené ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Ohľadom náhrady trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešným odporcom priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 1.754,03 Eur za 4 úkony právnej pomoci (z toho jeden vo výške 1 za odročené pojednávanie) pri sadzbe 530,31 Eur, k tomu režijný paušál, so znížením o 50% vzhľadom na zastupovanie dvoch alebo viacerých osôb (§§ 10 ods. 1, 14 ods. 1, 5, 13 ods. 2 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z.).

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie právny nástupca navrhovateľa, ktorý zároveň navrhol, aby odvolací súd pripustil zámenu účastníka na strane navrhovateľa, o ktorom procesnom návrhu v zmysle § 92 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 216 OSP rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 11.11.2014, č. k. 4Co 115/2013-180, právoplatným dňa 16.12.2013 tak, že zámenu účastníkov na strane navrhovateľa pripustil. V rámci odvolania navrhovateľ žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, návrhu navrhovateľa vyhovieť a priznať mu náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. Vytkol súdu prvého stupňa, že nesprávne vyhodnotil nájomnú zmluvu za absolútne neplatnú a taktiež nesprávne vyhodnotil otázku prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Skúmanie platnosti zmluvy nebolo predmetom sporu, táto otázka bola len prejudiciálna. Bolo preto podľa neho potrebné, aby súd prvého stupňa ozrejmil skutočný právny vzťah užívateľa a odporcov, t.j. titul užívania domu užívateľmi a základné povinnosti odporcov a užívateľa a ich následnú aplikáciu na predmet sporu. Chybne potom podľa neho ustálil i absenciu zodpovednosti odporcov za vznik škody. Poukázal na to, že v čase vzniku poisťnej udalosti sporové strany prezumovali platnosť nájomnej zmluvy. Ak došlo ku konštatovaniu jej neplatnosti, ktorý záver súdu prvého stupňa však označil za nesprávny, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa subsumovať daný právny vzťah pod iné hmotnoprávne ustanovenie, a podľa toho posudzovať i zodpovednostný vzťah účastníkov. Taktiež podľa neho súd prvého stupňa nevyhodnotil, kto za absolútnu neplatnosť nájomnej zmluvy zodpovedá a nevysvetlil, akými úvahami sa zaoberal, keď dospel ku konštatovaniu porušenia prevenčnej povinnosti užívateľmi. Z tohto aspektu označil napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Mal za to, že nesprávne bola posúdená i otázka príčinnej súvislosti porušenia povinnosti so vznikom škody. Nesprávne podľa neho bola za príčinu vzniku škody vyhodnotená fyzikálna resp. mechanická udalosť (prasknutie hadičky), keď podľa jeho názoru touto príčinou bolo porušenie povinnosti odporcov zabezpečiť pre užívateľov bezporuchový stav tejto hadičky. Za nesprávne označil hodnotenie otázky prevenčnej povinnosti zo strany súdu prvého stupňa, ktorý napriek konštatovaniu neplatnosti nájomnej zmluvy mal za to, že užívateľia porušili prevenčnú povinnosť tým, že napriek účelu nájomnej zmluvy rozložili tovar na zem suterénu. Podľa neho aplikácia ust. § 415 Občianskeho zákonníka je možná len v prípade, ak neexistuje právna úprava, vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Bolo preto povinnosťou súdu skúmať porušenie ust. § 415 OZ práve z dôvodu, že neexistuje žiadna norma vzťahujúca sa na údržbu hadičiek. Ide o zariadenie v rámci domu, ktoré si vyžaduje zvýšenú mieru údržby. Nejde podľa neho o činnosť totožnú s vizuálnou kontrolou hadičky či s uspokojením sa absencie havarijného stavu v doterajšom užívaní. Poukázal na neustálu exponovanosť a v prípade pancierových hadičiek aj častú poruchovosť. Mal za to, že za primeranú mieru opatrnosti je potrebné považovať zohľadnenie všeobecnej záručnej doby na takéto súčiastky, t.j. 2 roky. Podľa jeho názoru je zodpovednosťou odporcov i výber príslušného typu hadičky vzhľadom na rozdielnosť v ich kvalite a ich zodpovednosť za vykonanie ďalších preventívnych opatrení (odtok, bezpečnostný ventil, signalizácia a pod.) majúca za to, že ak rekonštrukcia bola realizovaná v roku 2002, ide o značnú dobu, počas ktorej kontrola stavu bola nevyhnutná. Odporcovia teda podľa neho nezachovávali taký primeraný stupeň starostlivosti, ktorý by zabránil vzniku havarijnej situácii. Nesprávne posúdenie prevenčnej povinnosti užívateľa videl v tom, že užívateľ podľa neho neporušil nájomnú zmluvu, keďže táto bola súdom prvého stupňa ustálená ako neplatná, účel užívania domu mal za irelevantný, poškodený majetok sa v dome nachádzal s vedomím vlastníkom domu, išlo o veci bežnej potreby nepodliehajúce osobitnému režimu a užívateľ nemohol mať vedomosť o určenom účele užívania domu, keďže nedisponoval kolaudačným rozhodnutím. Užívateľ teda nemohol predpokladať nespĺnenie si povinností odporcov ako vlastníkov nebytového priestoru. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa nesprávne prenáša povinnosti odporcov na užívateľa. Podotkol, že vzhľadom na priebeh havárie, t.j. vzhľadom na stekajúcu vodu z podlažia nad poškodeným priestorom, nebolo škoda možné predísť akýmkoľvek spôsobom skladovania. Išlo o dlhodobý únik vody, spôsobujúci nadmernú vlhkosť priestoru. Podotkol, že dom bol vo faktickom užívaní, resp. údržbe užívateľa, odporcovia mali o tomto vedomosť i za predpokladu neplatnosti nájomnej zmluvy a preto sa na nich vzťahovala všeobecná

prevenčná povinnosť. Mal za to, že došlo k naplneniu všetkých kritérií pre vznik zodpovednostného vzťahu, a to porušenie prevenčnej povinnosti odporcami, vznik škody na majetku užívateľa, príčinná súvislosť medzi uvedeným porušením prevenčnej povinnosti a vznikom škody, s tým, že zavinenie sa prezumuje a odporcovia sa v priebehu konania nevyvinili. Nárok podľa § 813 Občianskeho zákonníka považoval za dôvodný.

Odporcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadali napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že k poškodeniu vecí užívateľa došlo tesne pred jeho vystaňovaním sa, čo vyvoláva pocit možnosti poistného podvodu z jeho strany. Poukázali na čl. V, bod 1, 4 nájomnej zmluvy, podľa ktorého sa nájomca zaviazal zabezpečovať na svoje náklady bežnú údržbu a bežné opravy počas celej platnosti zmluvy. Bez ohľadu na platnosť či neplatnosť nájomnej zmluvy účel užívania priestorov bol kancelársky, čo znamená nevyužívanie priestorov na skladovanie výrobkov. Za platnosti zmluvy by teda podľa nich došlo k porušeniu nájomnej zmluvy užívateľom. Mali za to, že sklady slúžiace na skladovanie PC techniky a elektroniky musia spĺňať prísne kritéria s ohľadom na prašnosť, stálosť teploty, kvalitu podlahy atď. K zmene využitia domu na sklad povolenie príslušného stavebného úradu dané nebolo, nájomca o toto ani nežiadal. Dôvodili, že ako prenajímatelia nemôžu niesť zodpovednosť za nesprávnosť skladovania zásob užívateľa, resp. za svojvoľné skladovanie. Sklady boli zriadené bez ich súhlasu, preto zodpovednosť za skladovanie vecí v nevhodných priestoroch nesie podľa nich užívateľ (nájomca). Ak je nájomná zmluva neplatná, navrhovateľ neuviedol žiaden iný dôvod vzniku záväzku a poukázali i na príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a primárnym porušením povinností poškodeným nájomcom. Tvrdili, že skladovanie bolo i v rozpore s poistnými podmienkami, keď zásoby neboli ukladané na poličky a regály. V tomto tiež videl nesplnenie si prevenčnej povinnosti nájomcom. Užívateľ mal vedomosť o tom, že do domu je zavedená pitná voda. Všetkým zariadeniam infraštruktúry venovali bežnú starostlivosť a podľa nich prasknutie hadičky by škodu nespôsobilo, ak by užívateľ skladoval zásoby náležite podľa skladovej logistiky. Uviedli, že ak bola nájomná zmluva neplatná, neplatný je i jej článok o ich povinnosti prenechať vec v stave spôsobilom na užívanie. Za neplatnosti nájomnej zmluvy nie je dovolené zriaďovať si v cudzích priestoroch sklady. Preto podľa ich názoru ani s nevedomou nedbanlivosťou nemohli porušiť prevenčné povinnosti vo vzťahu ku skladu, o ktorom nevedeli a ktorý tam ani nemal byť. Poukázali na svedeckú výpoveď R.. H., podľa ktorého životnosť hadičky nie je daná. Nesprávne je potom podľa nich ustálenie životnosti hadičky na 2 roky. Svoju prevenčnú povinnosť si splnili tým, že hadička bola opancierovaná. Ak mal užívateľ vedomosť o tom, že v suteréne nebol odtok a bezpečnostný ventil či signalizácia, nesplnil si prevenčnú povinnosť tým, že pri odchode z budovy nevypol centrálny prívod vody za účelom predchádzania škodám. Uskladnené veci neboli veci bežnej povahy, išlo o súčiastky navezené aj z iných prevádzok. Poukázali aj na Záverečnú správu zo dňa 21.6.2010, podľa ktorej sa v suteréne nachádzala aj iná miestnosť na umiestnenie servera, v ktorej boli regály a k žiadnemu poškodeniu nedošlo. Nemali tak za pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že k poškodeniu by došlo i umiestnením výrobkov na policiach. Z uvedených dôvodov teda podľa ich názoru regresný nárok navrhovateľa nie je dôvodný.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP. Rozsudok verejne vyhlásil za použitia § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 156 ods. 3 OSP, nakoľko dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu a správnym smerom, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 OSP dospel k správnym skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k nevyhoveniu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 OSP odôvodnil. Prihliadnuc na obsah spisového materiálu a z neho vyplývajúci skutkový a právny stav odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP). Z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním (rozhodnutím) odňal účastníkom možnosť konať pred súdom, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvého stupňa ich posúdil súhrnne a aj ich podrobne vyhodnotil.

Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia bol koherentný a jeho argumenty podporujú príslušný záver o absencii uplatneného nároku. Rozsudok je dostatočne presvedčivý a súd prvého stupňa v ňom dal dostatočne kvalifikovanú argumentáciu o nepreukázanosti regresného nároku navrhovateľa voči odporcom. V odvolaní navrhovateľ neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu a jeho právneho hodnotenia alebo ktoré by mu neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvého stupňa iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce, z ktorého dôvodu si ani nežiada doplniť dôvody na zdôraznenie jeho správnosti, pretože by išlo len o opakovanie argumentov vyslovených súdom prvého stupňa. Odvolací súd stotožniac sa s argumentmi súdu prvého stupňa, na ktoré v plnej miere v podrobnostiach poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa, predpokladom úspešnosti regresného nároku v zmysle ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v prípade, ak má poistený (v danom prípade užívateľ domu) proti inému (vlastníkovi a prenajímateľovi domu) právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza toto jeho právo na poistiteľa, je splnenie povinnosti poistiteľa (navrhovateľa) v súdnom konaní preukázať existenciu nároku na náhradu škody poisteného voči odporcom, t.j. preukázať všetky zákonné atribúty vzniku nároku na náhradu škody, ktorými sú porušenie právnej povinnosti konaním alebo opomenutím, vznik škody, priama príčinná súvislosť medzi preukázaným porušením povinnosti a vznikom škody. Vzhľadom na subjektívny charakter všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zavinenie škodcu predpokladá (nemusí sa dokazovať). Navrhovateľ (poistenec) ako prvý predpoklad vzniku zodpovednostného vzťahu označil porušenie zmluvnej povinnosti odporcami, a to porušenie nájomnej zmluvy uzavretej s poisteným s poukazom na ust. § 664 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého boli povinní ako prenajímatelia prenechať prenajatú vec nájomcovi (poistenému) v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie alebo ak sa spôsob užívania nedohodol, obvyklé užívanie, a v tomto stave ju na svoje náklady udržiavať. V tejto súvislosti je v čl. II predmetnej zmluvy o prenájme, ako účel prenájmu dohodnuté užívanie domu na kancelárske priestory. Navrhovateľ v konaní, ktoré je konaním sporovým, a v ktorom okrem zásady dispozičnej platí i zásada prejednávacia, ktorej obsahom je jednak zásada unesenia povinnosti tvrdenia a taktiež zásada unesenia dôkazného bremena o svojich tvrdeniach, nepreukázal, že by odporcovia porušili označenú povinnosť vyplývajúcu im z ust. § 664 Občianskeho zákonníka prenechať vec v stave spôsobilom na dohodnuté užívanie (kancelárske priestory) a v tomto stave ju aj udržiavať. Navrhovateľ ako nositeľ dôkaznej povinnosti nepreukázal porušenie konkrétnej povinnosti odporcov vo vzťahu k údržbe vodovodných hadičiek, ktorej prasknutie súd prvého stupňa správne ustálil ako bezprostrednú príčinu vzniku škody (poistnej udalosti). Správne potom konštatoval, že nedošlo k naplneniu zákonného kritéria pre vznik zodpovednostného vzťahu, a to k naplneniu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody. V tejto súvislosti je potrebné poukázať i na znenie čl. V predmetnej nájomnej zmluvy o povinnosti nájomcu zabezpečovať na svoje náklady bežnú údržbu a bežné opravy počas platnosti tejto zmluvy, s tým, že prenajímatelia podľa citovaného článku zmluvy zabezpečovali len opravy väčšie. V tomto smere bol opäť navrhovateľ v rámci dôkazného bremena povinný preukázať, že údržba vodovodnej hadičky bola svojím charakterom okolnosťou spadajúcou pod tzv. väčšie opravy s povinnosťou zabezpečenia pre odporcov, keď podľa názoru odvolacieho súdu sa jednalo skôr o povinnosť údržby na náklady nájomcu (poisteného). Odvolací súd preto zhodne s názorom súdu prvého stupňa mal za to, že v danom konaní navrhovateľ nepreukázal porušenie akejkoľvek povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v príčinnej súvislosti s ktorou by bola vznikla daná škodová udalosť. Pre prípad konštatovania neplatnosti danej zmluvy možno užívanie domu vo vlastníctve odporcov poisteným kvalifikovať ako jeho užívanie bez právneho dôvodu, ktoré nemôže založiť zodpovednostný vzťah a konštatovať porušenie prevenčnej povinnosti odporcov vo vzťahu k majetku poisteného uskladneného v priestoroch ich domu bez právneho dôvodu a dokonca bez ich vedomosti o tom.

Ak navrhovateľ svoj regresný nárok odvodzoval od nesplnenia prevenčnej povinnosti odporcami (§ 415 Občianskeho zákonníka), odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa o jej porušení poisteným, ktorý napriek zmluvne dohodnutému účelu užívania domu na kancelárske priestory dom využíval mimo dohodnutých zmluvných podmienok na účely skladovacie. Bez tohto porušenia zmluvne dohodnutých nájomných podmienok by k vzniku škody daného rozsahu nedošlo.

Odvolačný súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o absolútnej neplatnosti danej nájomnej zmluvy. Z uvedeného dôvodu potom nárok navrhovateľa nie je možné odvodzovať od porušenia ust. § 664 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 Občianskeho zákonníka, ale prípadne len od porušenia povinnosti prevenčnej, s tým, že odvolací súd v tomto smere poukazuje na svoje závery uvedené vyššie, v rámci ktorých sa plne stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia.

Vzhľadom na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd konštatuje, že neobstojí jeho argumentácia o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, ktorý obsahuje všetky zákonné náležitosti a súd prvého stupňa venoval jeho odôvodneniu náležitú pozornosť. Stručne a jasne v ňom opísal priebeh konania, vysvetlil stanoviská a argumentáciu oboch procesných strán, uviedol na vec sa vzťahujúce právne normy a spôsob ich aplikácie. Svoje rozhodnutie odôvodnil vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedajúcim ust. § 157 ods. 2 OSP. Úvaha o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvého stupňa, resp. o prípadnej nezákonnosti jeho rozhodnutia je vylúčená. Do práva na spravodlivý súdny proces totiž nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), neznamená to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho názormi (I. ÚS 50/04), a nepatrí sem ani právo účastníka, aby sa všeobecný súd riadil výkladom všeobecne záväzných predpisov predkladaných účastníkom (II. ÚS 3/97). Z tohto aspektu i s poukazom na príslušnú judikatúru bolo v danej veci plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý súdny proces. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

So zreteľom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na jeho dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešným odporcom priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia za jeden úkon právnej pomoci (písomné vyjadrenie k odvolaniu) pri sadzbe 530,31 Eur za úkon, k tomu režijný paušál vo výške 7,81 Eur, všetko podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1, 5, § 13 ods. 2) zohľadniac zastupovanie dvoch osôb, a s tým súvisiace zníženie tarifnej odmeny o 50 %.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.